



ת"פ 51651/05/19 - מדינת ישראל נגד ירון כליפה

בית משפט השלום באשקלון - בשבתו בקרית גת

ת"פ 51651-05-19 מדינת ישראל נ' כליפה

לפני	כבוד השופט טל לחיאני שהם
בעניין:	מדינת ישראל
	באמצעות ב"כ עו"ד
	המאשימה
	נגד
	ירון כליפה
	באמצעות ב"כ עו"ד זאב פלסבורג
	הנאשמים

גזר דין

כללי

1. הנאשם הורשע, בהתאם להודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן לאחר שמיעת מרבית פרשת התביעה בתיק, בביצוע עבירת פציעה בנסיבות מחמירות, עבירה לפי **סעיפים 335(א)(1)+334, לחוק העונשין תשל"ז-1977** (להלן: "**החוק**"), ועבירת התנהגות פרועה במקום ציבורי, עבירה לפי **סעיף 216(א)(1) לחוק**.

מעובדות כתב האישום המתוקן עולה כי ביום 15/09/17 בשעה 20:03 או בסמוך לכך, הניח מר קסטה אברכה (להלן: "**המתלונן**") את האופניים החשמליים שלו בכניסה לבניין ברחוב יהודה הלוי 7 באשקלון, סמוך לבניין בו מתגורר.

בהמשך למתואר, הגיע הנאשם למקום וניסה לקחת את האופניים תוך שסבור כי הם האופניים שלו. בשלב זה, הגיעו המתלונן ואחר למקום והבחינו בנאשם כשהוא אוחז באופני המתלונן, הטיחו בנאשם כי אלה שייכים למתלונן, והאחר הכה את הנאשם בעורפו. בהמשך לכך, הרים האחר אבן, זרק אותה לכיוון הנאשם, וזו פגעה ברגלו של הנאשם. מיד ובסמוך, ניגש הנאשם לגינה הסמוכה למקום, הרים אבן גדולה וזרק אותה לעבר ראשו של המתלונן. כתוצאה מהאמור, נגרם למתלונן פצע בדמות חתך עמוק באזור פריאוריקולרי ימין, אשר הצריך חיטוי, תפרים וחבישה.

בהמשך למתואר, משהגיעו למקום שוטרים שביקשו לעכב את הנאשם לחקירה, הוריד הנאשם את מכנסיו ותחתוניו ואמר: "על הזין שלי האנשים וכולם פה מסביב", והחל להשתולל ולהתפרע תוך שהוא נמצא במקום ציבורי.

הסדר הטיעון

2. בין הצדדים הוסכם כי הנאשם יודה בכתב האישום המתוקן, יורשע, והצדדים יטענו באופן חופשי לעונש.



טיעוני הצדדים

3. ב"כ המאשימה טען למתחם ענישה הנע בין 6 ל-24 חודשי מאסר בפועל, לצד מאסר מותנה, קנס, פיצוי והתחייבות.

בטיעוניו הפנה ב"כ המאשימה לחומרת עבירת הפציעה בנסיבות מחמירות ולנסיבות ביצוע העבירה, ובין היתר לגודל האבן בה עשה שימוש הנאשם לצורך פציעת המתלון (כפי שנראה בת/10). כמו כן, הפנה לערכים המוגנים אשר נפגעו כתוצאה מביצועה ולפגיעה המשמעותית בהם, וכן לנזק אשר נגרם למתלון (כפי שנראה בת/1(ה)). לטענת ב"כ המאשימה, התגרות האחר בנאשם, איננה מצדיקה מעשיו של הנאשם ועל כן אין בה כדי להשפיע באופן משמעותי על קביעת המתחם והעונש.

בתוככי המתחם טען ב"כ המאשימה כי יש להטיל על הנאשם מאסר ברף הבינוני-גבוה של המתחם, לצד מאסר מותנה מרתיע, קנס, פיצוי והתחייבות.

ב"כ המאשימה הפנה בטיעוניו לעברו הפלילי של הנאשם, אשר כולל 22 הרשעות קודמות במגוון עבירות ובכלל זה עבירות סמים, אלימות ורכוש, אשר בגין אף ריצה בעברו מספר מאסרים ממושכים והופעלו בעניינו מספר מאסרים מותנים.

ב"כ המאשימה הפנה לפסיקה לתמיכה בעתירתו.

4. ב"כ הנאשם טען כי במקרה זה אין רלוונטיות למתחמי הענישה אשר הוצגו על ידי ב"כ המאשימה. לטענתו, יש להסתפק במאסר מותנה בעניינו של הנאשם, וזאת מטעמי צדק ועל מנת לאזן כראוי בין העובדה שלא בוצעה חקירה מעמיקה מספיק בסמוך לביצוע העבירה, באופן שהוביל לכך שהמתלון והאחר יצאו 'ללא כלום', בעוד הנאשם עומד לדין בגין מעשיו.

ב"כ הנאשם פתח דבריו בכך שטען כי דווקא עברו הפלילי של הנאשם הוביל לכך שלא נעשתה חקירה במקרה זה אלא הונחו הנחות על ידי היחידה החוקרת, ואותו אחר אף לא זומן לחקירה, זאת על אף טענות הנאשם כי פעל כפי שפעל לאחר שהופעלה כנגדו אלימות מצד האחר.

לטענתו, אם הייתה נעשית חקירה, סביר כי אף כנגד אותו אחר היה מוגש כתב אישום בגין תקיפתו את הנאשם במכת אגרוף בעורפו וכן בגין השלכת האבן לעברו, אשר במקרה פגעה ברגלו ולא בראשו, ויתכן שאף כנגד המתלון, כמבצע בצוותא.

לטענת ב"כ הנאשם, בחקירתו בפני בית המשפט שיקר המתלון באשר לזהות אותו אחר, וזאת ככל הנראה מאחר והוא ואותו אחר פליטים ועל מנת שזה לא יגורש.



ב"כ הנאשם הוסיף וטען כי על אף הפציעה שנגרמה למתלונן, פציעה זו לא גרמה לנזק לטווח ארוך, וכן הפנה לכך שמעת ביצוע העבירות חלפו כ-3 וחצי שנים. כמו כן, הפנה ב"כ הנאשם למצבה הרפואי המורכב של אם הנאשם, אשר הנאשם סועד בתקופה זו (כפי שעולה מנ/6).

כמו כן, ביום 19/01/21 הגיש ב"כ הנאשם בקשה להשלמת טיעון. בבקשה זו הפנה לפסיקה התומכת לטענו בעתירתו, והוסיף וטען כי הנאשם לא ברח מהמקום שכן סבר בתום לב כי האופניים נשוא כתב האישום הם שלו והמתלונן והאחר פועלים על מנת לגנוב ממנו את רכשו.

5. במועד הטיעונים לעונש טען הנאשם כי במאסרו האחרון, ממנו השתחרר לא מכבר, עבר גמילה מאלכוהול, וכן כי לאחר שחרורו התחייב לבנו הקטן, כפי שמתחייב בפני בית המשפט, שלא ישוב לבצע מעשים אשר יובילו לכך שירצה מאסר נוסף מאחורי סורג וברח. הנאשם הביע צער על מעשיו, טען כי ברור לו שאם היה צלול לא היה מבצע את מעשי העבירות, וכן טען כי מרגיש שקיבל את חייו במתנה לאחר התאונה שעבר לפני כ-8 חודשים, אשר בגינה אושפז למשך שבוע וחצי בטיפול נמרץ.

קביעת מתחם העונש ההולם:

6. תיקון 113 לחוק העונשין קובע מנגנון תלת-שלבי להליך גזירת העונש: בשלב הראשון יקבע מתחם העונש ההולם בהתחשב בעבירה ובנסיבות הקשורות בביצועה, בשלב השני תבחן התקיימותם של שיקולים חריגים המצדיקים סטייה מן המתחם שנקבע - פוטנציאל שיקום מיוחד או הגנה על שלום הציבור, ובשלב השלישי, ככל שנקבע שאין מקום לסטות ממתחם העונש ההולם, יגזר העונש הראוי בתוככי המתחם שנקבע, בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה.

7. כתב האישום מתאר **אירוע אחד** ומכאן שיש לקבוע בגינו מתחם עונש הולם אחד.

8. קביעת מתחם העונש ההולם למעשה העבירה נעשית בהתאם **לעקרון ההלימה**. לשם קביעת מתחם העונש ההולם יש להתחשב בערך החברתי אשר נפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

9. הערכים החברתיים אשר נפגעו כתוצאה מהעבירות עליהן נותן הנאשם את הדין הם השמירה על כבוד האדם והזכות לשלמות הגוף, לביטחון אישי ולשלווה.

10. אין מחלוקת כי עבירת הפציעה בנסיבות מחמירות אשר אף עליה נותן הנאשם את הדין היא עבירה חמורה.

בע"פ **10538/09 מלקוניאן נגד מדינת ישראל (22/07/10)** נאמר ביחס לעבירות מסוג זה כי: "מעשיו של המערער הינם חמורים וקשים. ... על כן, שב וחזר בית משפט זה על הצורך בענישה מחמירה ומרתיעה שתעביר מסר חד וברור כי אלימות אינה פתרון, ואף אם אדם נקלע לסיטואציה מתסכלת או מרגיזה אינו יכול



להביא לפתרונה באמצעות כוח הזרוע".

11. בחינת **מידת הפגיעה בערכים המוגנים** מובילה למסקנה כי הפגיעה בערך המוגן היא ברף הבינוני. זאת בשים לב מחד גיסא, להיעדר תכנון מוקדם ולאלימות שננקטה קודם כלפי הנאשם על ידי אותו אחר, ומאידך גיסא להצטיידות הנאשם באבן הגדולה, לנזק שנגרם למתלונן ולפוטנציאל הנזק המשמעותי אשר היה קיים בהשלכתה לעבר ראשו של המתלונן. כמו כן, בשים לב לכך שהנאשם לא חדל ממעשיו לאחר הגעת השוטרים והמשיך והתנהג בצורה פרועה, כמפורט בעובדות כתב האישום המתוקן.

12. בחינת **מדיניות הענישה הנוהגת** בגין העבירות עליהן נותן הנאשם את הדין מעלה כי קיים מנעד רחב של ענישה:

א. **ברע"פ 8699/15 אבו האני נגד מדינת ישראל (17/12/15)**, אליו הפנה ב"כ המאשימה, דחה בית המשפט את ערעורו של הנאשם על חומרת העונש אשר הוטל עליו. הנאשם הורשע בבית משפט השלום, בהתאם להודאתו בביצוע עבירת פציעה, וזאת לאחר שמהתבקש על ידי המתלונן להשיב לו חוב וזה פנה לדרכו - הגיח מאחוריו, כשהוא נושא בידו חפץ חד, ופצע את המתלונן בראשו. כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרם למתלונן חתך בקרקפת. בית משפט השלום קבע מתחם ענישה הנע בין 6-18 חודשי מאסר בפועל, ועל אף הליך השיקום בו שולב והיעדר עבר פלילי - הטיל על הנאשם, בין היתר, 8 חודשי מאסר. בית המשפט המחוזי דחה את ערעורו של הנאשם בקובעו כי בית משפט השלום לא החמיר עמו. בית המשפט העליון קבע כי על אף המלצת שירות המבחן להסתפק בהטלת צו של"צ בלבד, לאור חומרת העבירה בנסיבות ביצועה - יש לדחות בקשת רשות הערעור.

ב. **ברע"פ 5655/13 עמרם נגד מדינת ישראל (20/11/14)**, אליו הפנה ב"כ המאשימה, דחה בית המשפט את ערעורו של הנאשם על חומרת העונש אשר הוטל עליו. הנאשם הורשע בבית משפט השלום, בהתאם להודאתו בביצוע עבירת פציעה בנסיבות מחמירות, לאחר שחבט פעמיים בבקבוק בראשו של המתלונן עד שהבקבוק נשבר, ובהמשך הטיח את הבקבוק השבור בפניו של המתלונן וגרם לו חתך עמוק בפניו באורך של כ-10 ס"מ ושני חתכים בזרוע ימינו, אשר הצריכו טיפול רפואי. בית משפט השלום הטיל על הנאשם, בין היתר, 6 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות. בית המשפט המחוזי קיבל את ערעור המאשימה, קבע כי מתחם העונש נע בין 9-24 חודשי מאסר בפועל, החמיר עונשו של הנאשם, והטיל עליו, בין היתר, 12 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט העליון קבע כי העובדה כי מדובר באירוע מתמשך, אשר נעשה ללא התגרות מצד המתלונן ביום האירוע, מיקום הפציעה וחומרתה - מובילים לקביעה כי נסיבות ביצוע העבירה אינן קלות. לאור האמור, ועל אף הליך השיקום בו לקח חלק הנאשם, דחה כאמור בית המשפט את ערעורו של הנאשם וציין כי בית המשפט המחוזי לא מיצה עמו את הדין ומיקם עונשו בתחתית מתחם הענישה.

ג. **ברע"פ 5794/13 מדינת ישראל נגד שיכה (02/04/14)**, דחה בית המשפט העליון את ערעורה של המדינה לעניין קולת עונש המאסר בפועל אשר הוטל על הנאשם. הנאשם הורשע בבית המשפט המחוזי, בהתאם להודאתו, בביצוע עבירת פציעה בנסיבות מחמירות, וזאת מאחר ולאחר התגרויות חוזרות מצד המתלונן - דקר הנאשם את המתלונן באמצעות מספרים פעם אחת בצלעות ופעמיים בגבו. בית המשפט המחוזי הטיל על הנאשם, בין היתר, 6 חודשי מאסר בפועל אשר יכול וירוצו בעבודות שירות. בית המשפט העליון קבע כי מדובר באירוע ספונטאני אשר נוצר על רקע התגרותו החוזרת של המתלונן בנאשם, ובשל כך, ולאור נסיבותיו האישיות של הנאשם, היעדר עבר פלילי, והמלצת שירות המבחן - קבע כי העונש אשר הוטל על הנאשם לא



סוטה באופן משמעותי ממדיניות הענישה הנוהגת.

ד. ברע"פ 7498/11 נאטור נגד מדינת ישראל (11/10/11) נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם, אשר הורשע בהתאם להודאתו בביצוע עבירת תקיפה, פציעה בנסיבות מחמירות והחזקת סכין, וזאת לאחר שדקר את המתלונן באצבעו באופן שהצריך איחוייה, על רקע סכסוך כספי ביניהם ותוך שהוא רודף אחריו כשבדו סכין באורך של 30-40 ס"מ. על אף המלצת שירות המבחן להעמיד את הנאשם תחת צו מבחן ולהאריך את המאסר המותנה אשר הוטל עליו בגין תיק אחר, ועל אף סולחה שנערכה בין הצדדים - בית משפט השלום הטיל על הנאשם 12 חודשי מאסר בפועל, והפעיל במצטבר את המאסר המותנה אשר היה תלוי ועומד כנגדו. בית המשפט המחוזי דחה את ערעורו של הנאשם, וזאת לאור נסיבות ביצוע העבירה ועברו הפלילי המכביד של הנאשם. בית המשפט העליון קבע כי לאור המפורט ובשים לב לכך שמאסרים מותנים קודמים לא הרתיעו את הנאשם מלבצע את העבירה - מקרה זה אינו מצוי בגדר המקרים החריגים המצדיקים התערבות בגלגול שלישי.

ה. בע"פ (מחוזי ת"א-יפו) 71910-07 נאצר נגד מדינת ישראל (17/03/08), אליו הפנה ב"כ המאשימה, נדחה ערעורו של הנאשם, אשר הורשע לאחר ניהול הוכחות בביצוע עבירת פציעה בנסיבות מחמירות, וזאת לאחר שנקבע כי בעת שהיה בגילופין, הלם בראשו של המתלונן, אשר סרב לתת לו מצית, באמצעות אבן, וגרם לו חתך מדמם בקרקפת שטופל בסיכות. בית משפט השלום הטיל על הנאשם, בין היתר, 18 חודשי מאסר בפועל, וכן הפעיל מאסרים מותנים אשר היה תלויים ועומדים כנגדו.

ו. בת"פ 59321-05-15 (ראשל"צ) מדינת ישראל נגד לולאי (12/07/16), הורשע הנאשם בהתאם להודאתו בעבירת פציעה בנסיבות מחמירות, היזק לרכוש במזיד והחזקת סכין, וזאת לאחר שהכה, זרק כיסא, ודקר את המתלונן בגבו באמצעות סכין יפנית שמצא על שולחן בחנות, ועל רקע עימות בין השניים. בית המשפט קבע מתחם ענישה הנע בין 6 חודשי מאסר בפועל אשר יכול וירוצו בעבודות שירות ל-14 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט הטיל על הנאשם, בין היתר, 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, וזאת לאור ההליך השיקומי אשר עבר, היעדר עבר פלילי ונסיבותיו האישיות והבריאותיות.

ז. בת"פ 12570-05-14 (אשדוד) מדינת ישראל נגד יונתיב (29/09/14), הורשעה הנאשמת בהתאם להודאתה בעבירת פציעה בנסיבות מחמירות, וזאת לאחר שדקרה את המתלונן באמצעות מספריים שמצאה בחדר השירותים בביתו, פעמיים, בגבו, באופן שהוביל לפצע ודימום בחלק האחורי של בית החזה. בית המשפט קבע מתחם ענישה הנע בין 9-24 חודשי מאסר בפועל, והטיל על הנאשמת, בין היתר, 16 חודשי מאסר בפועל, וזאת לאחר ששקל מחד גיסא את עברה הפלילי ומאידך גיסא את נסיבותיה האישיות.

13. לא מצאתי כי יש להסיק מע"פ 8631/09 טאקיהאנגד מדינת ישראל (13/01/10) אליו הפנה ב"כ המאשימה למקרה המונח לפניי, וזאת לא רק בשים לב להבדל המשמעותי בנזק שנגרם כתוצאה מביצוע העבירה, אלא בעיקר נוכח השוני בעבירה אשר בביצועה הורשע הנאשם באותו המקרה, עבירה לפי סעיף 333 לחוק בנסיבות סעיף 335(א)(1), החמורה מזו שעליה נותן הנאשם את הדין היום.

כמו כן, לא מצאתי להסיק מת"פ 1505-01-17 מדינת ישראל נגד אבג'ה (27/07/17) אליו הפנה ב"כ הנאשם, שכן נסיבות אותו אירוע שונות באופן משמעותי מנסיבות המקרה שלפניי עד שבית המשפט המחוזי ציין כי "בחינת הנסיבות מעלה כי האירוע בנסיבותיו גבולי בהגדרתו אל מול קטטה" (סעיף 4 לגזר הדין). מה גם שלא נעשה שימוש בנשק קר באותו אירוע כמו במקרה שלפניי.



14. במסגרת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה (סעיף 40 ט' לחוק), יש לתת את הדעת לפרמטרים הבאים:

א. התכנון שקדם לביצוע העבירות - מהמפורט עולה כי לא קדם תכנון לביצוע העבירה.

ב. הנאשם הוא המבצע היחיד של העבירות.

ג. הנזק שנגרם למתלונן כתוצאה מביצוע העבירות - מעובדות כתב האישום המתוקן עולה כאמור כי כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרם למתלונן פצע בדמות חתך עמוק באזור פריאוריקולרי ימין, אשר הצריך חיתוי, תפרים וחבישה, וזאת כפי שניתן אף לראות בת/1(ה).

ד. הנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירות - השתלשלות אירוע התקיפה, כפי שעולה מעובדות כתב האישום המתוקן ועיון בת/10, מעלים כי בשל העובדה שהנאשם זרק אבן גדולה לעבר ראשו של המתלונן במהלך התקיפה - יכול היה להיגרם למתלונן נזק חמור משמעותית מזה אשר נגרם לו בפועל.

ה. הסיבות שהביאו את הנאשם לביצוע העבירות - מעובדות כתב האישום המתוקן וכפי שעולה אף מטיעוני ב"כ הנאשם, העבירה בוצעה על רקע תקיפת אותו אחר את הנאשם, הן במכה בעורפו והן בהשלכת אבן אשר פגעה ברגלו.

ו. יכולתו של הנאשם להבין את אשר הוא עושה, את הפסול שבמעשהו או את משמעות מעשהו - לטענת הנאשם, היה תחת השפעת אלכוהול בעת ביצוע העבירות, אך טענה זו איננה חלק מעובדות כתב האישום. מה גם, שביצוע עבירה על רקע שתיית אלכוהול איננה מהווה נסיבה לקולה דווקא.

15. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין (סעיף 40 יג') מצאתי כי מתחם העונש ההולם בגין העבירות עליהן נותן הנאשם את הדין, בנסיבות ביצוען כמפורט, ובייחוד נוכח תקיפת האחר את הנאשם כאמור, נע בין 6 חודשי מאסר אשר יכול וירוצו בעבודות שירות ועד ל-18 חודשי מאסר בפועל.

16. במקרה דנן, לא קיימים שיקולים המצדיקים סטייה מהמתחם לקולה או לחומרה.

כאמור לעיל, הסיבה אשר הובילה למעשיו של הנאשם, אותה תקיפה על ידי אחר, היא הגורם העיקרי לקביעת מתחם ענישה אשר מתחיל ב-6 חודשי מאסר שניתן לרצות אף בעבודות שירות. זאת על אף הנזק המשמעותי שנגרם למתלונן, לפוטנציאל הנזק המשמעותי ולעובדה שהאירוע אף התמשך בהתנהגות פרועה מצד הנאשם גם לאחר הגעת השוטרים למקום.

אכן, לעיתים חורג בית המשפט ממתחמי ענישה, לא רק בשל שיקולי שיקום אלא גם בשל שיקולי צדק. בעבר הבעתי דעתי לא אחת כי במקרים המתאימים, הגם שאין המלצה טיפולית שמובילה בהכרח לסטייה מהמתחם בשל שיקולי שיקום, יש מקום לחרוג ממתחמי ענישה בשל שיקולים רחבים יותר.

[ראו דברים שנכתבו על ידי בת"פ 57734-12-15 מדינת ישראל נגד מליחי (05/02/18)].



כמו כן, **הצעת חוק העונשין (תיקון מס' 128) (הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה), התשע"ו-2016**, אשר נמצאת בהכנה לקריאה שנייה ושלישית, מציעה תיקון לחוק לפיו יהיה רשאי בית המשפט לקבוע את עונשו של הנאשם בחריגה ממתחם העונש ההולם אם מצא כי מתקיימת נסיבה מיוחדת ויוצאת דופן שאינה קשורה בביצוע העבירה, המצדיקה חריגה ממתחם העונש ההולם כדי למנוע עיוות דין. מדברי ההסבר להצעת החוק נלמד כי הסוג הראשון והמרכזי של נסיבות אלה הן **"נסיבות אישיות מיוחדות המהוות 'נטל עונשי נוסף' מובהק על נאשם במידה המצדיקה חריגה לקולא מהמתחם וזאת כנגזרת של עקרון ההלימה"**, וזאת למשל בשל מצבו הרפואי של נאשם אשר יוצר הבדל מבחינת "השפעת העונש" על הנאשם. מדברי ההסבר עולה כי רשימת הנסיבות אשר מפורטת בהצעת החוק איננה רשימה סגורה, וכי בית המשפט רשאי לשיקול נסיבות נוספות.

הגם שקבעתי כך ועל אף הצעת החוק הקיימת היום, במקרה דנן אינני סבורה כי ישנה הצדקה לחריגה מהמתחם גם בשל שיקולי צדק. ב"כ הנאשם בטיעונו ביקש כי בית המשפט יסטה לקולה ממתחמי הענישה בשל אי מיצוי החקירה כלפי האחר שתקף את הנאשם קודם למעשיו וכלפי המתלונן אשר נראה כי היה שותף למעשים אלה. אלא שכפי שפירטתי לעיל, תחתית מתחם העונש ההולם נקבע ל-6 חודשי עבודות שירות בשל הרקע לביצוע העבירה.

כמו כן, עצם העובדה כי האחר והמתלונן לא נחקרו ולא הועמדו לדין בשל האירוע, אינן מצדיקות הקלה כה משמעותית בעונש, זאת בשים לב לשיקולים הרבים לחומרה שמניתי לעיל באשר לנסיבות ביצוע העבירה וכן לשיקולים רבים לחומרה שעוד אפרט ואשר נוגעים לנאשם עצמו.

זאת ועוד, התקיפה המיוחסת לאחר היא מכה בעורף וזריקת אבן לרגלי הנאשם - מעשים שלא גרמו לחבלה לנאשם, בעוד לנאשם מיוחסת זריקת אבן גדולה אשר הושלכה לעבר ראשו של המתלונן, ופציעה משמעותית שהצריכה טיפול בבית החולים.

אדמה טענתו זו של ב"כ הנאשם למעין טענה ל"אחידות ענישה". אלא שכידוע, טענה זו איננה חזות הכל, ובמקרה דנן, כאמור, קיימים שיקולים המונעים את האפשרות לחרוג ממתחם הענישה ושמובילים לכך שלא ניתן להסתפק בענישה צופה פני עתיד. מה גם שלא ניתן להשוות בין מעשי האחר למעשיו של הנאשם.

בסופו של יום, העובדה כי משטרת ישראל לא מיצתה את החקירה הפלילית, בנסיבות האירוע שלפניי, אינה מצדיקה התעלמות משיקולים נוספים בענישה.

גזירת העונש המתאים לנאשם:

17. בגזירת העונש המתאים לנאשם, בגדרי מתחם העונש ההולם, יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה **(סעיף 40א)**. במסגרת זו מן הראוי לתת את הדעת לנסיבות הבאות-

א. הפגיעה של העונש בנאשם ובמשפחתו - מטענות ב"כ הנאשם עולה כאמור כי הנאשם מתגורר עם אמו ומסייע לה. משכך, ניתן להניח כי יתכן שהטלת מאסר בפועל תפגע אף באמו של הנאשם. עם זאת, כאמור לעיל, לא הוצגה לי כל ראיה המעידה על תלותה של האם בנאשם.

ב. נטילת האחריות של הנאשם על מעשיו וחזרתו למוטב או מאמציו לחזור למוטב - כמפורט לעיל,



הנאשם הודה בעובדות כתב האישום המתוקן לאחר ניהול מרבית פרשת התביעה בתיק. ברי כי כפירתו בתחילה באשמה וניהול המשפט אינם נזקפים לחובתו, במיוחד במקרה דנן, עת תיקון עובדות כתב האישום היה משמעותי וקיבל חלקים מטענות הנאשם.

עם זאת, עיון בת/9 מעלה כי במהלך התקופה שבין ביצוע העבירה ועד למועד זה, שב הנאשם לבצע עבירות ואף נשלח לריצוי מאסר, וגם טענתו כי עבר הליך גמילה במאסרו האחרון לא הוכחה כאמור. משכך, לא ניתן לקבוע כי הנאשם עשה מאמצים לחזור למוטב.

ג. חלופי הזמן מעת ביצוע העבירות - מעת שבוצעו העבירות ועד כה חלפו כ-3 וחצי שנים, אולם יש לתת את הדעת לכך שחלק מהדחיות נבעו מבקשות ההגנה. מה גם, כאמור, שבמהלך פרק זמן זה, המשיך הנאשם לבצע עבירות פליליות שאף הצדיקו הטלת עונש מאסר בפועל בגיןן.

ד. עברו הפלילי של הנאשם - לנאשם עבר פלילי מכביד. נוסף על לא מעט תיקים עליהם נתן את הדין במסגרת בית המשפט לנוער בין השנים 1988-1993, החל משנת 1994 קיימות עוד 12 הרשעות כנגד הנאשם בגין ביצוע מספר רב של עבירות סמים, רכוש ואליומות, אשר בגיןן אף הוטלו עליו, בין היתר, 6 מאסרים ממושכים. עבירות הגניבה והפריצה בהן הורשע הנאשם בשנת 2019, בוצעו בעת שהתיק עליו נותן את הדין היום לפניי - היה תלוי ועומד כנגדו.

18. במצב דברים זה, בשים לב לעבר הפלילי המכביד של הנאשם, בהיעדר כל הליך שיקומי או מאמצים מוכחים לחזרה למוטב, אל מול השיקולים לקולה ובשים לב אף לטענות ב"כ הנאשם הנוגעות להתנהלות החקירה המשטרתית, אני סבורה כי יש להטיל על הנאשם ענישה ברף הבינוני של המתחם.

19. אשר על כן, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

1. 9 חודשי מאסר בפועל.
2. 5 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו שלא יעבור שוב עבירה לפי סימן ד' ו/או סימן ח' לפרק י' לחוק העונשין.
3. 3 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו שלא יעבור שוב עבירה לפי סימן י"א לפרק ח' לחוק העונשין.
4. התחייבות בסך 2,000 ₪ למשך 3 שנים מיום שחרורו שלא יעבור שוב עבירה לפי סימן ד' ו/או סימן ח' לפרק י' לחוק העונשין.
5. הנאשם ישלם למתלונן (ע"ת 1) פיצוי בסך 3,000 ₪.

הפיצוי ישולם ב-10 תשלומים שווים ורצופים, תשלום ראשון תוך 90 יום מהיום.

עמוד 8



המזכירות תעביר הפיצוי למתלונן.

מצ"ב טופס פרטי ניזוק.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, כ"ז אדר תשפ"א, 11 מרץ 2021, בהעדר הצדדים.